

Република Србија
УСТАВНИ СУД
Број: Уж— 538/2018
27.12. 2021. године
Београд

Cour Européenne
des Droits de l'Homme

31 JUL. 2023

Arrivée

Уставни суд, Мало веће, у саставу: судија Татјана Ђуркић, председник Већа, и судије др Драгана Коларић и Лидија Ђукић, чланови Већа, у поступку по уставној жалби Удружења „Друштво српско-кинеског пријатељства – ФДХ“, Београд, на основу члана 167. став 4. у вези са чланом 170. Устава Републике Србије, на седници Већа одржаној 7. децембра 2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

Одбацује се уставна жалба Удружења „Друштво српско-кинеског пријатељства – ФДХ“, Београд, изјављена против усменог наређења о прекиду јавног окупљања Министарства унутрашњих послова – Одељење за јавни ред и мир и остале послове полиције Полицијске управе за град Београд саопштеног 16. децембра 2017. године, у 12:05 часова.

Образложење

1. Удружење „Друштво српско-кинеског пријатељства – ФДХ“, Београд, поднело је Уставном суду 15. јануара 2018. године, преко пуномоћника Милана Антонијевића, директора Комитета правника за људска права – YUCOM из Београда, уставну жалбу, допуњену поднеском од 16. јануара 2018. године, против усменог наређења о прекиду јавног окупљања овлашћеног службеног лица М.Б. Одељења за јавни ред и мир и остале послове полиције Полицијске управе за град Београд Министарства унутрашњих послова, саопштеног 16. децембра 2017. године „у 12,00 часова“, на Тргу републике, у Београду, због повреде начела заштите људских и мањинских права и слобода, права на једнаку заштиту права и на правно средство, слободе окупљања, права на петицију и начела законитости управе, зајемчених одредбама члана 22. став 1, чл. 36, 54. и 56, као и члана 198. став 2. Устава Републике Србије. Истакнуте су и повреде слободе окупљања и удруживања и права на делотворни правни лек из чл. 11. и 13. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, као и права мирног окупљања из члана 21. Међународног пакта о грађанским и политичким правима и члана 5. Декларације Уједињених нација о правима и одговорностима појединаца, група и друштвених органа у унапређивању и заштити универзално признатих људских права и основних слобода.

У прилог тврдње да су испуњене процесне претпоставке за одлучивање о уставној жалби, подносилац је навео: да Закон о јавном окупљању не прописује правни лек у случају прекида јавног окупљања, већ се позива на

сходно примену правила општег управног поступка; да Закон о општем управном поступку прописује да се против управне радње може изјавити приговор, али да улагање истог не би било свресходно због прописаног рока за одлучивање од 30 дана.

У уставној жалби је наведено: да је подносилац уставне жалбе 16. децембра 2017. године, у 12,00 часова, на Тргу републике, у Београду, поводом Светског дана људских права, покушао да организује промоцију свог рада и прикупљање потписа грађана за петицију против илегалне трговине органима у НР Кини; да подносилац није поднео пријаву одржавања јавног окупљања, јер није очекивао да ће се испред штанда за прикупљање потписа у било ком тренутку окупити више од 20 грађана, имајући у виду своја претходна искуства са петицијама; да се пролазници који се задрже да би добили информације о циљевима петиције и да би је евентуално потписали, не могу сматрати учесницима јавног скупа у смислу Закона о јавном окупљању; да се та лица не могу сабирати са учесницима који су ту ради промоције рада „Фалун Дафе“ и ради прикупљања потписа.

Потом је наведено: да се присталицама подносиоца, убрзо по доласку, обратио М. Ђ. овлашћено службено лице Одељења за јавни ред и мир и остале послове полиције Полицијске управе за град Београд, који им је затражио на увид личне карте и по добијању информација о сврси њиховог доласка, усмено наложио да се прекине непријављено јавно окупљање и да се учесници разиђу под претњом привођења у полицијску станицу; да је у том тренутку на лицу места било укупно 17 лица, а то су биле присталица подносиоца и грађани који су се затекли; да је поменуто овлашћено службено лице навело да је разлог због кога им је наложено да се разиђу тај што ће се број окупљених увећати и да ће сигурно прећи 20 лица; да представнику подносиоца није издат записник о предметном догађају, који је тражио, већ је позван у Полицијску станицу Стари град, где му је овлашћено службено лице Д. Ј. издало службену белешку о обавештењу примљеном од грађанина.

Подносилац уставне жалбе повреду права на правно средство из члана 36. став 2. Устава у вези са слободом окупљања из члана 54. Устава, као и начела заштите људских и мањинских права и слобода (право на судску заштиту) из члана 22. став 1. Устава и начела законитости управе из члана 198. став 2. Устава, види у томе што му Законом о јавном окупљању није омогућено да делотворним правним средством у поступку у коме ће му бити пружена судска заштита поводом наредбе о прекиду јавног окупљања, тражи преиспитивање одлуке којом се ограничавају његова права и слободе зајемчене Уставом. С тим у вези је навео да је у периоду од 2014. до 2017. године било забрањено или прекинуто чак седам јавних скупова подносиоца, а ни у једном случају му није била пружена благовремена судска заштита која би исправила повреду права и омогућила уживање слободе окупљања.

Повреда слободе окупљања из члана 54. Устава је образложена следећим наводима: да Закон о јавном окупљању прописује обавезну пријаву само за јавне скупове са више од 20 учесника; да је подносилац очекивао окупљање мање од 20 грађана, што је законски минимум за обавезну пријаву, тако да јавни скуп који је организовао не представља јавно окупљање у смислу Закона о јавном окупљању, нити подлеже обавези пријављивања; да такав јавни скуп ужива непосредну заштиту и трпи ограничења утврђена Уставом; да у недостатку писаног отправка наредбе о прекиду окупљања није могуће испитати да ли су постојали допуштени основи за ограничење слободе

окупљања; да је овлашћено службено лице наредбу о прекиду јавног скупа донело у тренутку када релевантне околности на које се позвао, још нису наступиле, будући да се у том тренутку није окупило више од 20 грађана; да је стога одлука овлашћеног службеног лица арбитрарна и произвољна, те представља прекорачење његових службених овлашћења.

Повреда права на петицију из члана 56. Устава је образложена тиме што је, ограничењем права да прикупља потписе грађана, подносиоцу онемогућено да својој петицији да пун легитимитет и да „примора“ Владу да је размотри и заузме политички став који би морао да буде усклађен са тежњама Републике Србије да постане пуноправан члан Европске уније, а што би потенцијално неповољно утицало на односе са НР Кином.

Подносилац тражи да Уставни суд усвоји уставну жалбу, утврди повреду означених Уставом зајемчених права и слободе и утврди право на накнаду нематеријалне штете у износу од 500 евра, у динарској противвредности, на дан исплате.

2. Из одредбе члана 170. Устава Републике Србије, којом је уставна жалба установљена као посебно и изузетно правно средство за заштиту Уставом зајемчених права и слобода, произлази да је једна од претпоставки за изјављивање уставне жалбе да су пре њеног подношења искоришћена прописана правна средства за заштиту права подносиоца уставне жалбе.

3. Уставни суд је у спроведеном претходном поступку прибавио одговор Министарства унутрашњих послова – Кабинет министра 01 број 6422/21 од 11. јуна 2021. године, у коме је наведено: да су полицијски службеници Полицијске станице Стари град, приликом обављања редовне патролне делатности, 16. децембра 2017. године, у 12,05 часова, у Београду, на Тргу републике, уочили групу лица која су поводом Светског дана људских права, у циљу промоције Удружења „Друштво српско-кинеског пријатељства – ФДХ“, овде подносиоца уставне жалбе, прикупљали потписе за петицију против илегалне трговине људским органима у НР Кини; да су полицијски службеници, по доласку на место прикупљања потписа, уочили присталице Удружења (17 лица, међу којима и девет страних држављана) и утврдили да нису пријавили јавно окупљање надлежној организационој јединици Министарства унутрашњих послова, у складу са чланом 12. Закона о јавном окупљању; да је полицијски службеник Полицијске управе за град Београд издао усмено наређење о прекиду јавног окупљања, у смислу одредаба члана 19. Закона о јавном окупљању и чл. 73. и 74. Закона о полицији, лицу које је идентификовано као организатор окупљених лица, имајући у виду да окупљање присталица наведеног удружења носи са собом безбедносне ризике, да се на месту окупљања у тренутку доласка полицијских службеника налазило 17 лица и да је било извесно да ће се број окупљених повећати, јер се место окупљања налазило на Тргу републике, преко кога у току дана транзитира велики број људи; да су полицијски службеници Полицијске управе за град Београд, након извршених провера идентитета, утврдили да за седам лица нема елемената за даље полицијско поступање, а затим су покушали да лицу које је идентификовано као организатор окупљених лица и још девет лица (укупно десет лица) уруче позив да приступе у службене просторије Полицијске станице Стари град, ради прикупљања обавештења о разлогу њиховог окупљања; да су наведена лица (њих десеторо) одбила да приме позив, те су их полицијски службеници, без употребе средстава принуде, довели у службене просторије Полицијске станице Стари град, где су од лица које је идентификовано као организатор окупљених

лица, прикупљена обавештења о разлогу њиховог окупљања; да је о наведеном догађају обавештен дежурни тужилац Првог основног јавног тужилаштва у Београду, који се изјаснио да у радњама присталица Удружења на Тргу републике не постоје елементи кривичног дела за које се гони по службеној дужности и наложио је достављање извештаја, што је и учињено 22. децембра 2017. године; да је утврђено да у радњама присталица Удружења нема елемената за подношење захтева за покретање прекрцајног поступка, будући да у тренутку поступања полицијских службеника није затечено више од 20 лица (члан 3. став 1. Закона о јавном окупљању), као и да није било нарушавања јавног реда; да с тим у вези, лицу које је идентификовано као организатор присталица Удружења није достављена писана наредба о прекиду јавног окупљања, у смислу члана 19. став 2. Закона о јавном окупљању; да, у случајевима када се доноси, писана наредба о прекиду јавног окупљања не садржи упутство о правном средству, будући да наредба представља полицијско овлашћење, прописано чл. 73. и 74. Закона о полицији; да сагласно члану 234. став 1. Закона о полицији, свако лице које сматра да су му поступањем или пропуштањем поступања запосленог у Министарству унутрашњих послова при вршењу службених задатака повређена људска и мањинска права и слободе, може поднети притужбу том министарству у року од 30 дана од дана када се притужена радња догодила, док сагласно члану 22. став 1. Устава, свако има право на судску заштиту ако му је повређено или ускраћено неко људско или мањинско право зајемчено Уставом, као и право на уклањање последица које су повредом настале.

Из службене белешке о обавештењу примљеном од грађана, коју је 16. децембра 2017. године сачинило Министарство унутрашњих послова – Дирекција полиције – Полицијска станица Стари град произлази да је Дејан Марковић, законски заступник подносиоца уставне жалбе, на основу члана 286. став 2. у вези са чланом 288. став 1. Законика о кривичном поступку, овлашћеном службеном лицу, истог дана, у периоду од 15,00 до 15,30 часова, дао обавештење поводом јавног окупљања на Тргу републике. Том приликом је, поред осталог, навео да није поднео пријаву за организовање јавног окупљања надлежној полицијској станици, јер се, по Закону о јавном окупљању, скуп пријављује само ако има више од 20 учесника, а овлашћено службено лице је у тренутку доласка на Трг републике затекло 17 окупљених лица.

4. Одредбама Устава, које су од значаја за решавање у овој уставносудској ствари, је утврђено: да се одредбе о људским и мањинским правима тумаче у корист унапређења вредности демократског друштва, сагласно важећим међународним стандардима људских и мањинских права, као и пракси међународних институција које надзиру њихово спровођење (члан 18. став 3.); да свако има право на судску заштиту ако му је повређено или ускраћено неко људско или мањинско право зајемчено Уставом, као и право на уклањање последица које су повредом настале (члана 22. став 1.); да се јемчи једнака заштита права пред судовима и другим државним органима, имаоцима јавних овлашћења и органима аутономне покрајине и јединица локалне самоуправе (члан 36. став 1.); да свако има право на жалбу или друго правно средство против одлуке којом се одлучује о његовом праву, обавези или на закону заснованом интересу (члан 36. став 2.); да је мирно окупљање грађана слободно (члан 54. став 1.); да окупљање у затвореном простору не подлеже одобрењу, ни пријављивању (став 2.); да се зборови, демонстрације и друга окупљања грађана на отвореном простору пријављују државном органу, у

складу са законом (став 3.) и да се слобода окупљања може законом ограничити само ако је то неопходно ради заштите јавног здравља, морала, права других или безбедности Републике Србије (став 4.); да свако има право да, сам или заједно са другима, упућује петиције и друге предлоге државним органима, организацијама којима су поверена јавна овлашћења, органима аутономне покрајине и органима јединица локалне самоуправе и да од њих добије одговор када га тражи (члан 56. став 1.); да појединачни акти и радње државних органа, организација којима су поверена јавна овлашћења, органа аутономних покрајина и јединица локалне самоуправе, морају бити засновани на закону (члан 198. став 1.) и да законитост коначних појединачних аката којима се одлучује о праву, обавези или на закону заснованом интересу подлеже преиспитивању пред судом у управном спору, ако у одређеном случају законом није предвиђена другачија судска заштита (став 2.).

Уставни суд констатује да се одредбе чл. 11. и 13. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, као и члана 21. Међународног пакта о грађанским и политичким правима и члана 5. Декларације Уједињених нација о правима и одговорностима појединаца, група и друштвених органа у унапређивању и заштити универзално признатих људских права и основних слобода, чије се повреде такође истичу у уставној жалби, по својој суштини, не разликују од одредаба члана 36. став 2. и члана 54. Устава, којима се јемче право на правно средство и слобода окупљања, те је њихову евентуалну повреду ценито у односу на наведене одредбе Устава.

Од значаја за решавање у овој уставносудској ствари су и следеће одредбе закона и других прописа:

Одредбама Закона о јавном окупљању („Службени гласник РС“, број 6/16) је прописано: да се овим законом уређују јавна окупљања (у даљем тексту: окупљања) у Републици Србији (члан 1.); да се окупљањем, у смислу овог закона, сматра окупљање више од 20 лица ради изражавања, остваривања и промовисања државних, политичких, социјалних и националних уверења и циљева, других слобода и права у демократском друштву (члан 3. став 1.); да се окупљањем, у смислу овог закона, сматрају и други облици окупљања којима је сврха остваривање верских, културних, хуманитарних, спортских, забавних и других интереса (члан 3. став 2.); да окупљање није дозвољено: када постоји угрожавање безбедности људи и имовине, јавног здравља, морала, права других или безбедности Републике Србије; када су циљеви окупљања усмерени на позивање и подстицање на оружани сукоб или употребу насиља, на кршење људских и мањинских слобода и права других, односно на изазивање или подстицање расне, националне, верске или друге неравноправности, мржње и нетрпељивости; када наступи опасност од насиља, уништавања имовине или других облика нарушавања јавног реда у већем обиму; ако је одржавање окупљања супротно одредбама овог закона (члан 8.); да се окупљања на отвореном простору пријављују Министарству унутрашњих послова (у даљем тексту: надлежни орган) - организационој јединици надлежној по месту окупљања, односно по месту почетка окупљања у покрету (члан 12. став 1.); да су полицијски службеници овлашћени да спрече или прекину окупљање уколико уочи одржавања окупљања или у току његовог трајања наступе околности из члана 8. овог закона (члан 18.); да ће надлежни орган наређује о прекиду окупљања из разлога наведених у члану 8. овог закона усмено саопштити организатору или вођи окупљања, односно учесницима (члан 19. став 1.); да се писана наредба о прекиду окупљања доставља организатору

најкасније 12 сати од тренутка усменог саопштавања (члан 19. став 2.); да је организатор или вођа окупљања дужан да учесницима окупљања одмах саопшти да је окупљање прекинато и да затражи да се окупљени учесници мирно разиђу (члан 19. став 3.); да ако организатор, вођа окупљања или учесници окупљања не поступе у складу са наређењем из става 1. овог члана, надлежни орган ће предузети законске и пропорционалне мере ради разиласка учесника окупљања и успостављања јавног реда (члан 19. став 4.); да ће се новчаном казном у износу од 100.000 до 150.000 динара казнити за прекршај физичко лице као организатор ако одржи окупљање без пријаве надлежном органу (члан 12. став 1. овог закона) (члан 22. став 1. тачка 2)); да ће се за прекршаје из става 1. овог члана новчаном казном у износу од 1.000.000 до 2.000.000 динара казнити организатор као правно лице, а новчаном казном у износу од 100.000 до 150.000 динара казниће се одговорно лице у правном лицу (члан 22. став 2.); да ће се ако овим законом није другачије одређено применити правила општег управног поступка (члан 23.).

Одредбама Закона о полицији („Службени гласник РС“, бр. 6/16, 24/18 и 87/18) је прописано: да у обављању полицијских послова полицијски службеници у статусу овлашћених службених лица примењују полицијска овлашћења утврђена овим и другим законом (члан 64. став 1.); да су полицијска овлашћења упозорење и наређење (члан 64. став 2. тачка 1)); да се наређење може применити само у односу на понашања, односно делатности и чињења од којих непосредно зависи успешно извршавање полицијских задатака (члан 73. став 1.); да се наређења примењују ради отклањања опасности за живот и личну безбедност људи, отклањања опасности за имовину, спречавања извршавања кривичних дела и прекршаја, хватања њихових учинилаца и проналажења и обезбеђења трагова тих дела који могу послужити као доказ, одржавања јавног реда или успостављања нарушеног јавног реда, безбедности саобраћаја на путевима, запречавања приступа или задржавања на простору или објекту где то није дозвољено, спречавања и отклањања последица у случају опште опасности проузроковане елементарним непогодама, епидемијама или других облика угрожавања опште безбедности, спречавања угрожавања безбедности људи и имовине у другим случајевима утврђеним законом (члан 73. став 2.); да се упозорења и наређења дају усмено, писано или на други погодан начин, светлосним и звучним сигнаlima, руком и слично, с тим да њихово значење буде јасно изражено (члан 74.); да Република Србија одговара за штету коју полицијски службеник и остали запослени у Министарству причине трећим лицима, ако се докаже да је штета настала поступањем полицијских службеника и других запослених у Министарству током обављања послова и задатака и ако су поступали сагласно прописима о начину обављања полицијских и осталих послова у Министарству (члан 218. став 1.); да притужбу може поднети свако лице (у даљем тексту: притужилац) које сматра да су му поступањем или пропуштањем поступања запосленог (у даљем тексту: притуженик) при вршењу службених задатака повређена људска и мањинска права и слободе, у року од 30 дана од дана када се притужена радња догодила (члан 234. став 1.); да притужба може да се поднесе и на рад Министарства (члан 234. став 2.); да ће се притужиоцу омогућити учешће у притужбеном поступку (члан 234. став 3.); да се на основу поднете притужбе спроводи притужбени, односно скраћени поступак (члан 234. став 4.); да се поднете притужбе достављају на даље поступање надлежној организационој јединици Министарства (члан 234. став 5.); да се притужба која није поднета у року из става 1. овог члана, решава у

скраћеном поступку (члан 234. став 6.); да уколико притужба садржи елементе кривичног дела, о притужби се, без одлагања, обавештава надлежни јавни тужилац; Сектор унутрашње контроле и руководиоца организационе јединице у којој притуженик ради, који о наведеном обавештавају притужиоца (члан 234. став 7.); да уколико притужба садржи елементе повреде службене дужности, руководиоца организационе јединице у којој притуженик ради без одлагања покреће дисциплински поступак против притуженика, о чему обавештава притужиоца (члан 234. став 8.); да притужбени поступак спроводи руководиоца организационе јединице у којој ради притуженик или лице које он овласти, односно комисија за решавање притужби (у даљем тексту: Комисија) (члан 235. став 1.); да је након пријема притужбе, руководиоца дужан да притужиоца обавести о покретању притужбеног поступка и да га позове на разговор у року од 15 дана од дана пријема притужбе (члан 235. став 2.); да у притужбеном поступку, руководиоца решава притужбу усаглашавањем ставова са притужиоцем (члан 235. став 3.); да ако се ставови по питању постојања угрожавања или повреде људских и мањинских права и слобода не усагласе, притужба се уступа на решавање Комисији (члан 235. став 4.); да се притужба уступа Комисији и када се уредно позвани притужилац не одазове позиву на разговор, а руководиоца обавести да по притужби поступа Комисија (члан 235. став 5.); да се, ако се притужилац не одазове на позив руководиоца из става 1. овог члана и не захтева да по притужби поступа Комисија, сматра да је притужилац одустао од притужбе (члан 235. став 6.); да се притужбени поступак пред руководиоцем организационе јединице окончава у року од 30 дана од дана пријема притужбе (члан 235. став 7.); да се поступак пред Комисијом окончава достављањем писаног одговора притужиоцу у року од 30 дана од дана уступања притужбе на решавање (члан 235. став 8.); да је притужбена јединица организациона јединица надлежна за притужбе у седишту Министарства и у полицијским управама, или организациона јединица коју за то одреди руководиоца (став 10.); да се на притужбени поступак супсидијарно примењује закон којим се уређује општи управни поступак (члан 235. став 11.); да начин поступања у току притужбеног поступка прописује министар (члан 235. став 12.); да према притуженицима за које се у притужбеном поступку утврди да су својим поступањем повредили или угрозили људска и мањинска права и слобода притужиоца, руководиоци организационих јединица у Министарству предузимају одговарајуће мере (члан 236. став 1.); да су руководиоци из става 1. овог члана дужни да извештај о предузетим мерама доставе надлежној притужбеној јединици, као и да о предузетим мерама обавесте притужиоца (члан 236. став 2.); да је Комисија за решавање притужби састављена од три члана: председника комисије, члана из Министарства и једног представника јавности (члан 237. став 1.).

Правилником о начину поступања у току притужбеног поступка („Службени гласник РС“, број 54/17), који је био на снази у време када је предузета оспорена радња, а важно је до 27. децембра 2019. године, било је прописано: да у притужбеном поступку притужбу решавају руководиоца организационе јединице Министарства у којој ради притуженик (у даљем тексту: руководиоца) и Комисија за решавање притужби (у даљем тексту: Комисија) (члан 2. став 1.); да ако притужба садржи наводе о извршеном кривичном делу, за које се гоњење предузима по службеној дужности руководиоца је дужан да о томе, без одлагања, обавести надлежног јавног тужиоца и да му уступи целокупне списе предмета на поступање (члан 3. став

1.); да се о уступању притужбе писмено обавештавају притужилац, Сектор унутрашње контроле, руководиоца надлежне притужбене јединице Министарства и директор полиције (члан 3. став 2.); да се у делу притужбе који се не односи на извршење кривичног дела спроводи притужбени поступак (члан 3. став 3.); да притужба мора да буде разумљива и да садржи: име и презиме притужиоца, адресу пребивалишта или боравишта односно контакт адресу (услужна адреса, електронска адреса, број телефона), место, време и опис радње или пропуста на који се притужује, све чињенице и доказе који поткрепљују притужбу и потпис притужиоца (члан 6. став 1.); да проверавање притужбе обухвата све радње и поступке којима се проверавају релевантне чињенице и околности у вези са наводима из притужбе, а нарочито поступање и последице поступања притуженика које је предмет притужбе, да је руководиоца дужан да у притужбеном поступку размотри све расположиве документе, обави потребне разговоре и оствари целовит увид у поступање притуженика на које се притужба односи (члан 8. став 2.); да руководиоца писаним позивом, уз који се прилаже копија притужбе, позива притуженика на разговор ради изјашњења о наводима притужбе, у року од три дана од дана уручења позива (члан 10. став 1.); да се о разговору са притужеником сачињава записник који потписују руководиоца, притуженик и записничар (члан 10. став 2.); да притужилац и притуженик могу у поступку проверавања притужбе да прилажу исправе и друге доказе, да у случају кад се ради о исправама и доказима које поседује Министарство, на захтев притужиоца и притуженика, дужан је да их прибави руководиоца, односно председник Комисије и да им омогући увид у документацију и доказе који се односе на поднету притужбу (члан 11.); да руководиоца обавља разговор са притужиоцем у коме износи чињенице које је утврдио у поступку проверавања притужбе, доказе које је извео, као и свој став о томе да ли су права и слобода притужиоца повређена или угрожена поступањем притуженика (члан 15. став 1.); да у случају да се притужилац сагласи са изнетим чињеницама и ставовима руководиоца, предлаже му се да се поступак решавања притужбе оконча овим разговором, што се уноси у записник о разматрању притужбе, да записник потписују руководиоца и притужилац, да је потписивањем записника поступак решавања притужбе окончан (члан 15. став 5.); да се притужбени предмет на решавање доставља председнику Комисије, који је дужан да свестрано размотри налазе из поступка који је спровео руководиоца (члан 17. став 1.); да ако председник Комисије оцени да је поступак правилно спроведен и да су прибављене све релевантне чињенице и потребни докази, заказује седницу Комисије (члан 17. став 2.); да ако председник Комисије оцени да је за разјашњење појединих чињеница и доказа потребно прикупити додатне доказе или предузети додатне активности на разјашњењу чињеничног стања, односно да је потребно поновити поједине поступке или цео поступак проверавања притужбе, предлаже руководиоцу надлежне притужбене јединице да одреди овлашћено лице чија је обавеза да изврши проверу притужбе и припреми извештај за разматрање на Комисији (члан 17. став 4.); да се на седницу Комисије позивају писаним позивом и притужилац и притуженик, да се у позиву упозоравају да ће Комисија одлучивати о поднетој притужби и у случају да се на седницу не одазову и да трошкове учествовања на седници сnose сами (члан 19. став 1.); да се ради појашњења појединих стручних питања на седницу Комисије могу позвати стручњаци за поједине области (...) (члан 19. став 2.); да су Комисије у свом раду самосталне (члан 20. став 1.); да је решавање притужбе на Комисији

коначно (члан 20. став 2.); да је седница Комисије јавна (...) (члан 20. став 4.); да притужилац и притуженик могу да се изјасне на све утврђене чињенице и изведене доказе, да предложи допуну или извођење нових доказа, као и да поставе питања учесницима у поступку, преко председника Комисије (члан 21. став 3.); да се сви чланови Комисије могу изјаснити о наводима притужбе и њеној основаности, да у том циљу могу постављати питања известиоцу, другим позваним стручњацима, притужиоцу и притуженику, вршити увид у притужбени предмет и предлагати извођење додатних доказа ради утврђивања чињеничног стања (члан 21. став 4.); да се на основу спроведеног поступка пред Комисијом, гласањем, којем не присуствују остали позвани, одлучује о основаности притужбе (члан 23. став 1.); да се одлука сматра донетом ако су за њу гласала најмање два члана Комисије (члан 23. став 2.); да кад за одлуку није гласао, члан Комисије који је представник јавности има право да свој став образложи у писаном облику, а његов акт прилаже се уз записник из члана 24. овог правилника и постаје његов саставни део (члан 23. став 3.); да председник Комисије по завршеном гласању обавештава присутне о донетој одлуци и упознаје их са битним околностима које су уважене при одлучивању (члан 23. став 4.); да записник о седници Комисије мора да садржи одлуку о основаности притужбе са кратким навођењем битних околности које су уважене при одлучивању (члан 24. став 2. тачка 11)); да записник потписују сви чланови Комисије, притужилац, притуженик и записничар (члан 24. став 3.); да се пре потписивања записника, са његовом садржином упознају притужилац и притуженик, да се све примедбе на записник уносе у записник уз навођење разлога због кога се одбија потписивање (члан 24. став 4.); да председник Комисије, у складу са одлуком Комисије, припрема и потписује писани одговор притужиоцу у коме одлука Комисије мора бити посебно образложена (члан 25. став 1.); да одговор притужиоцу мора да садржи јасне ставове у односу на све релевантне и разумне тврдње, односно наводе поднете притужбе, да се на крају одговора притужилац обавештава да је поступак решавања притужбе закључен и да притужилац има на располагању сва друга правна средства за заштиту својих права и слобода (члан 25. став 2.); да се примерак одговора притужиоцу, извештај о налазу известиоца и записник са седнице Комисије достављају Дирекцији полиције, која писани одговор из става 1. овог члана уручује притуженику и организационој јединици у којој ради притуженик (члан 25. став 3.).

Одредбама Закона о општем управном поступку („Службени гласник РС“, бр. 18/16 и 95/18 - аутентично тумачење), које се примењују од 1. јуна 2017. године, је прописано: да је управна ствар, у смислу овог закона, појединачна ситуација у којој орган, непосредно примењујући законе, друге прописе и опште акте, правно или фактички утиче на положај странке тако што доноси управне акте, доноси гарантне акте, закључује управне уговоре, предузима управне радње и пружа јавне услуге (члан 2. став 1.); да странка има право на приговор у случајевима утврђеним овим законом (члан 13. став 2.); да су управне радње материјални акти органа који утичу на права, обавезе или правне интересе странака, као што су вођење евиденција, издавање уверења, пружање информација, примање изјава и друге радње којима се извршавају правни акти (члан 27.); да против управне радње може да се изјави приговор, да приговор може да се изјави и ако орган не предузме управну радњу коју је по закону дужан да предузме (члан 28. став 1.); да је у оба случаја, приговор дозвољен само ако управна радња није повезана са доношењем управног акта

(члан 28. став 2.); да приговор може да се изјави (...) због управне радње (члан 28. овог закона), ако не може да се изјави друго правно средство у управном поступку (члан 147. став 1.); да се приговор изјављује у року од 15 дана од предузимања управне радње или од пропуштања да се управна радња предузме (члан 147. став 2. тачка 2)).

Одредбама члана 3. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09) је прописано: да у управном спору суд одлучује о законитости коначних управних аката, осим оних у погледу којих је предвиђена другачија судска заштита (став 1.); да у управном спору суд одлучује и о законитости коначних појединачних аката којима се решава о праву, обавези или на закону заснованом интересу, у погледу којих у одређеном случају законом није предвиђена другачија судска заштита (став 2.); да суд у управном спору одлучује и о законитости других коначних појединачних аката када је то законом предвиђено (став 3.); да се одредбе овог закона које односе на управни акт, примењују и на друге акте против којих се може водити управни спор (став 4.).

5. Испитујући постојање Уставом утврђених претпоставки за вођење поступка по овој уставној жалби, Уставни суд је пошао од тога да је подносилац уставне жалбе јавни скуп ради промоције свог рада и прикупљања потписа за петицију против илегалне трговине људским органима у НР Кини, организовао да би, како наводи у уставној жалби, утицао на Владу да заузме одређени политички став о том питању. Према изјашњењу Министарства унутрашњих послова и наводима уставне жалбе, на јавном скупу који је организовао подносилац, у тренутку поступања полицијских службеника затечено је укупно 17 лица, међу којима су биле присталице подносиоца, али и друга лица која су се наша на лицу места. Одредбом члана 3. став 1. Закона о јавном окупљању прописана је доња граница у погледу броја лица да би се неко окупљање ради изражавања, остваривања и промовисања политичких уверења и циљева, квалификовало као јавно окупљање, у смислу наведеног закона. Наиме, прописано је да је потребно да буде окупљено више од 20 лица. С тим у вези, Министарство је навело да управо због тога што није било окупљено више од 20 лица и што није било нарушавања јавног реда, у радњама присталица подносиоца није било елемената за подношење захтева за покретање прекршајног поступка, што значи да није било ни прекршаја „одржавање окупљања без пријаве надлежном органу (члан 12. став 1. Закона)“ који је прописан одредбом члана 22. став 1. тачка 2) у вези са ставом 2. тог члана Закона о јавном окупљању.

Уставни суд сматра да се у овом предмету као претходна постављају питања да ли је подносилац уставне жалбе тиме што је организовао окупљање, које се у смислу одредбе члана 3. став 1. Закона о јавном окупљању не сматра јавним окупљањем, остваривао слободу окупљања зајемчену чланом 54. Устава и на који начин је остваривао наведену слободу. Уставни суд је, сагласно одредби члана 18. став 3. Устава, узео у обзир одређене ставове Европског суда за људска права и Смернице о слободи мирног окупљања Канцеларије за демократске институције и људска права Организације за европску безбедност и сарадњу и Европске комисије за демократију путем права (Венецијанска комисија), које је усвојила Венецијанска комисија на свом 83. пленарном заседању (Венеција, 4. јуна 2010. године) (у даљем тексту: Смернице), а који се тичу дефинисања појма „окупљање“, пре свега, с обзиром

на број учесника, а потом и ко се сматра учесником окупљања и када се утврђује обавеза пријављивања окупљања.

Када је реч о одређивању појма „окупљање“ у смислу Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, Европски суд за људска права је нагласио да је слобода окупљања једно од основних права у демократском друштву и попут слободе изражавања један је од темеља тог друштва. Стога се слобода окупљања не сме уско тумачити (пресуда ЕСЉП, *Kudrevičius и остали против Литваније*, број представке 37553/05, од 15. октобра 2015. године, став 91.). Европски суд није дефинисао појам „окупљање“ да би избегао ризик да таква дефиниција доведе до уског тумачења права (пресуда ЕСЉП, *Navalnyy против Русије*, бр. представки 29580/12 и још четири, од 15. новембра 2018. године, став 98.). Суд је напоменуо да у националним правним системима могу да постоје различите дефиниције „окупљања“, али да су оне само полазна тачка. Сматра да појам „окупљање“ има аутономно значење које служи интересима заштите права на слободу окупљања, на основу члана 11. Конвенције, против неодговарајуће класификације у националном праву (пресуда ЕСЉП, *Tatár и Fáber против Мађарске*, бр. представки 26005/08 и 26160/08, од 12. јуна 2012. године, став 38.).

Према Смерницама, термин „окупљање“, у смислу наведених смерница, означава намерно и привремено присуство више лица која желе да изразе своје уверење на јавном простору. Окупљање, по дефиницији, захтева присуство најмање двоје лица (тач. 15. и 16.).

Што се тиче одређивања учесника окупљања, Европски суд сматра да се особе које се случајно помешају са демонстрантима или које само чекају да уђу у исту зграду, свака из свог разлога, не сматрају учесницима окупљања, као и да је потребно да код окупљених постоји заједнички став и циљ због којих наступају заједно (цитирана пресуда ЕСЉП, *Navalnyy против Русије*, став 110. и пресуда ЕСЉП, *Kasparov против Русије*, број представке 21613/07, од 3. октобра 2013. године, став 72.).

У Смерницама је наведено да би припадници снага реда требало да разликују учеснике и оне који нису учесници окупљања (пролазници који се случајно затекну на лицу места или посматрачи) (тачка 158.), као и да се број учесника може постепено повећавати уколико пролазници одлуче да се придруже окупљању (тачка 127.).

Када је реч о утврђивању обавезе пријављивања јавног окупљања, Европски суд је на становишту да обавезе пријављивања или тражења дозволе за скуп, саме по себи, не угрожавају право на мирно окупљање, све док је сврха тих претходних поступака да омогуће властима да предузму разумне и одговарајуће мере за обезбеђење несметаног одржавања окупљања. Суд је нагласио да организатори јавних окупљања треба да поштују правила којима се уређује тај процес и да поступају у складу са важећим прописима (пресуда ЕСЉП, *Primov и остали против Русије*, број представке 17391/06, од 12. јуна 2014. године, став 117.).

Према Смерницама, бројне су врсте окупљања чије форме нису званично регулисане. Пријављивање окупљања би се могло захтевати само уколико би имало за циљ да омогући држави да предузме неопходне мере које би помогле остваривању слободе окупљања и заштитиле јавни ред и безбедност, као и права и слободе других (тачка 113.). Постоји добра пракса да се пријављивање захтева једино ако је предвиђен већи број учесника, односно да се пријављивање не захтева за одређене врсте окупљања. Одређени правни

системи ослобађају организаторе обавезе да пријављују мања окупљања или окупљања за које се процени да неће изазвати никакве значајне сметње по друга лица (тачка 115.).

Полазећи од наведених одредаба Устава и Закона о јавном окупљању, као и ставова Европског суда за људска права и Смерница, Уставни суд је закључио да се окупљање које је подносилац организовао није сматрало јавним окупљањем, у смислу одредбе члана 3. став 1. Закона о јавном окупљању, због тога што током пет минута, колико је скуп трајао, ни у једном тренутку није окупило више од 20 лица, нити је подносилац то планирао, због чега надлежном органу није поднео пријаву окупљања, у смислу одредбе члана 12. став 1. Закона о јавном окупљању. При томе се лица која су се случајно затекла на месту одржавања скупа, пролазници или посматрачи, није могли сматрати учесницима окупљања. Суд је потом констатовао да је Устав у одредби члана 54. став 3. утврдио обавезу пријављивања мирног окупљања грађана на отвореном простору надлежном државном органу, у складу са законом. Одредбама Закона о јавном окупљању, којим се уређује остваривање Уставом зајемчене слободе окупљања, прописано је да се Министарству унутрашњих послова пријављују само окупљања на отвореном простору која се у смислу тог закона сматрају јавним окупљањем. Стога, јавни скуп који је подносилац организовао није подлегао обавези пријављивања, у складу са Уставом и Законом. У том смислу, Уставни суд је оценио да је подносилац уставне жалбе организовањем мирног окупљања на отвореном простору са мањим бројем учесника од Законом прописаног минимума, остваривао слободу окупљања на основу члана 54. Устава, без обавезе пријављивања надлежном државном органу, а у вези са тим је остваривао и право на петицију из члана 56. Устава, те да су оспореним усменим наређењем овлашћеног службеног лица Министарства унутрашњих послова, којим је прекинуто окупљање, а тиме и прикупљање потписа за петицију, подносиоцу ограничени наведена слобода и наведено право.

6. Испитујући да ли су била предвиђена друга правна средства која је подносилац могао искористити пре изјављивања уставне жалбе у случају прекида јавног окупљања, Уставни суд је најпре констатовао да прекид окупљања представља меру коју надлежни државни орган предузима у току окупљања и којим се оно привремено окончава. То је крајња мера власти којом се на непосредан начин ограничава слобода мирног окупљања из разлога утврђених у члану 54. став 4. Устава, а који су прописани и ближе уређени чланом 8. Закона о јавном окупљању. У конкретном случају, окупљање присталица подносиоца је прекинуто на самом почетку оспореним усменим наређењем овлашћеног службеног лица М.Б. Министарства унутрашњих послова, који је сматрао да оно носи са собом безбедносне ризике и да је било извесно да ће се број окупљених (17 лица) повећати изнад Законом прописаног минимума (више од 20 лица), имајући у виду место одржавања окупљања. Присталице подносиоца су се добровољно удаљиле са места окупљања и отишле у Полицијску станицу Стари град где је од организатора окупљања у својству грађанина прибављено обавештење о разлогу окупљања. По оцени Првог основног јавног тужилаштва у Београду, у радњама присталица подносиоца није било елемената кривичног дела за које се гони по службеној дужности, а по оцени Министарства унутрашњих послова, у њиховим радњама није било ни елемената за подношење захтева за покретање прекршајног поступка, па с тим у вези, како се наводи у изјашњењу Министарства,

организатору окупљања није достављена писана наредба о прекиду јавног окупљања, у смислу одредбе члана 19. став 2. Закона о јавном окупљању.

Уставни суд је даље констатовао да су одредбама члана 19. Закона о јавном окупљању прописане мере у случају прекида окупљања које предузимају надлежни орган и организатор или вођа окупљања. Мере које предузима надлежни орган су усмено наређење о прекиду окупљања које се саопштава организатору или вођи окупљања, односно учесницима, и издавање писане наредбе о прекиду окупљања која се доставља организатору најкасније 12 сати од тренутка усменог саопштавања. Наведеним законом није прописана посебна правна заштита против наведених мера надлежног органа у случају прекида окупљања. Међутим, одредбом члана 23. Закона о јавном окупљању је прописано да ће се ако овим законом није другачије одређено применити правила општег управног поступка. Закон о јавном окупљању је у чл. 15. и 16. прописао посебну правну заштиту у управном поступку и управном спору само у случају када је донето решење којим се не дозвољава одржавање пријављеног јавног окупљања.

Уставни суд указује на то да је наређење о прекиду јавног окупљања из члана 19. Закона о јавном окупљању врста полицијског овлашћења прописаног одредбама члана 64. став 2. тачка 1) и чл. 73. и 74. Закона о полицији, које полицијски службеници у статусу овлашћених службених лица примењују у обављању полицијских послова. По својој правној природи, наређење о прекиду јавног окупљања је управна радња из члана 27. Закона о општем управном поступку, а предузимање управне радње, према одредби члана 2. став 1. тог закона, представља управну ствар. Према одредбама члана 28. и члана 147. став 1. Закона о општем управном поступку, против управне радње може да се изјави приговор, под условом да управна радња није повезана са доношењем управног акта и да не може да се изјави друго правно средство у управном поступку. У конкретном случају је посебним законом предвиђено правно средство против оспорене радње овлашћеног службеног лица М.Ђ. којом су подносиоцу, по његовом мишљењу, повређена означена Уставом зајемчена људска права и слобода. Наиме, одредбом члана 234. Закона о полицији прописано је да свако лице (притужилац) које сматра да су му поступањем или пропуштањем поступања запосленог у Министарству унутрашњих послова (притуженика) при вршењу службених задатака повређена људска и мањинска права и слободе, може да поднесе притужбу руководиоцу организационе јединице у којој притуженик ради у року од 30 дана од дана када се притужена радња догодила. Одредбом члана 235. став 11. важећег Закона о полицији, за разлику од раније важећег Закона о полицији („Службени гласник РС“, бр. 101/05, 63/09, 92/11 и 64/15), прописано је да се на притужбени поступак супсидијарно примењује закон којим се уређује општи управни поступак. То даље значи да се против оспорене радње полицијског службеника могла поднети притужба прописана Законом о полицији, због чега се против исте радње није могао изјавити приговор прописан Законом о општем управном поступку.

Из наведених одредаба Закона о полицији и раније важећег Правилника о начину поступања у току притужбеног поступка произлази да постоји двостепени механизам заштите у поступку по притужби – прво, пред руководиоцем организационе јединице у којој притуженик ради, и друго, пред Комисијом за решавање притужби, којој се уступају комплетни списи притужбеног предмета уколико се притужилац не сагласи са ставом

руководиоца о томе да ли су права и слобода притуживоца повређена или угрожена поступањем притуженика или уколико се притужилац не одазове позиву руководиоца на разговор, али захтева да његову притужбу решава Комисија. Притужбени поступак пред Комисијом, која је у свом раду самостална, је јаван, у њему учествују притужилац и притуженик, ради разјашњења појединих стручних питања на седницу Комисије се могу позвати стручњаци за поједине области, изводе се докази и утврђује чињенично стање, те се на основу спроведеног поступка доноси одлука о основаности притужбе за коју је потребно да гласају најмање два од укупно три члана Комисије, при чему члан Комисије који је представник јавности (није из реда запослених у Министарству унутрашњих послова), када није гласао за одлуку, има право да свој став образложи у писаном облику, што постаје саставни део записника са чијом садржином се упознају притужилац и притуженик и на њихов захтев им се доставља. Притужбени поступак пред Комисијом окончава се достављањем притуживоцу писаног одговора Комисије, у коме мора бити садржана посебно образложена одлука о основаности притужбе. На крају одговора притужилац се обавештава да је поступак решавања притужбе закључен и да притужилац има на располагању сва друга правна средства за заштиту својих права и слобода. Према притуженицима за које се у притужбеном поступку утврди да су својим поступањем или пропуштањем поступања при вршењу службених задатака повредили или угрожени људска и мањинска права и слобода притуживоца, руководиоци организационих јединица у Министарству, у којима раде притуженици, предузимају одговарајуће мере и дужни су да извештај о предузетим мерама доставе надлежној притужбеној јединици, као и да о предузетим мерама обавесте притуживоца.

Уставни суд је нашао да се против коначне одлуке о притужби Комисије за решавање притужби донете у поступку на који се супсидијарно примењују одредбе Закона о општем управном поступку, може поднети тужба у управном спору, сагласно одредбама члана 3. Закона о управним споровима и члана 198. став 2. Устава. Тиме је обезбеђена судска заштита у поступку у коме се испитује основаност притужбе поднете против радње овлашћеног службеног лица Министарства унутрашњих послова којом је прекинуто мирно окупљање грађана.

Такође, подносилац уставне жалбе је могао да поднесе тужбу за накнаду штете због незаконите или неправилне радње полицијског службеника, сагласно одредбама члана 172. став 1. Закона о облигационим односима („Службени лист СФРЈ“, бр. 29/78, 39/85, 45/89 и 57/89 и „Службени лист СРЈ“, бр. 31/93, 22/99, 23/99, 35/99 и 44/99) и члана 218. став 1. Закона о полицији.

Полазећи од изложеног, Уставни суд указује на то да су повреде људских и мањинских права и слобода поводом оспорене радње прекида јавног окупљања могле бити утврђене у притужбеном поступку пред Министарством унутрашњих послова, а потом и у управном спору који се у вези са тим могао покренути, док се накнада нематеријалне штете могла остварити у парничном поступку, што је управо захтев подносиоца истакнут у уставној жалби за чије остваривање су законом предвиђена наведена правна средства која је подносилац могао користити пре изјављивања уставне жалбе.

Према ставу Европског суда за људска права, чак и ако појединачни правни лек, сам по себи, не задовољава у потпуности захтеве из члана 13. Конвенције, укупност правних лекова у домаћем правном поретку може да испуни те захтеве (пресуда ЕСЉП *Gebremedhin против Француске*,

представка број 25389/05, од 26. априла 2007. године, став 53.). Подносилац уставне жалбе није покушао да оствари правну заштиту слободe окупљања из члана 54. Устава и с тим у вези права на петицију из члана 56. Устава ни на један од претходно наведених начина.

Поред тога, Уставни суд указује на то да и други закони воде рачуна о заштити слободe окупљања. Чланом 151. Кривичног законика („Службени гласник РС“, бр. 85/05, 88/05, 107/05, 72/09, 111/09, 121/12, 104/13, 108/14, 94/16 и 35/19) прописано је кривично дело спречавања јавног скупа које се може извршити силом, претњом, обманом или на други начин спречавањем или ометањем јавног скупа који је организован у складу са законом, уколико нису остварена обележја неког другог тежег кривичног дела (став 1.) и да кривично дело из става 1. овог члана може извршити службено лице у вршењу службе (став 2.). С тим у вези, Уставни суд констатује да је руководилац у току притужбеног поступка, ако притужба садржи наводе о извршеном кривичном делу за које се гоњење предузима по службеној дужности, дужан да о томе, без одлагања, обавести надлежног јавног тужиоца и да му уступи целокупне списе предмета на поступање, сагласно одредбама члана 234. став 7. Закона о полицији и члана 3. став 1. Правилника о начину поступања у току притужбеног поступка, док се притужбени поступак спроводи у делу који се не односи на кривично дело. Такође, подносилац уставне жалбе је могао сам да поднесе кривичну пријаву надлежном јавном тужиоцу, сагласно одредбама члана 280. став 1. и члана 281. Законика о кривичном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 101/11, 121/12, 32/13, 45/13, 55/14, 35/19 и 27/21 – Одлука УС и 62/21 – Одлука УС).

7. Поводом навода уставне жалбе да је у периоду од 2014. до 2017. године забрањено или прекинуто седам јавних скупова које је организовао подносилац, као и да подносиоцу ни у једном случају није била пружена благовремена судска заштита која би исправила повреду и омогућила уживање слободe окупљања, Уставни суд је констатовао да је поводом забране одржавања пет јавних скупова пријављених за децембар 2014. године, чији сазивач је био подносилац, донета Одлука Уставног суда Уж-3048/2015 од 26. октобра 2017. године, којом је усвојена уставна жалба подносиоца и утврђено да му је тамо оспореним актима управних органа и Управног суда повређено право на правно средство из члана 36. став 2. Устава Републике Србије, у вези са слободом окупљања из члана 54. Устава. Ово из разлога што је о забрани тих јавних скупова одлучено применом Закона о окупљању грађана („Службени гласник РС“, бр. 51/92, 53/93, 67/93, 17/99, 33/99 и 48/94, „Службени лист СРЈ“, број 21/01 - Одлука СУС и „Службени гласник РС“, бр. 29/01 и 101/05) за који је Одлуком Уставног суда УЗ-204/2013 од 9. априла 2015. године утврђено да у целини није у сагласности са Уставом, чиме је Закон који је доводио до повреда зајемчених права и слободe уклоњен из правног поретка.

При томе се у шест од седам случајева на које се подносилац позива у уставној жалби радило о забрани одржавања пријављених јавних окупљања, што је мера која се предузима пре времена за које су планирана окупљања, док се само у једном, овом конкретном случају, радило о прекиду непријављеног јавног окупљања, што је мера која се предузима у току окупљања, због чега је реч о различитим правним ситуацијама. Поред тога, Уставни суд је имао у виду да се подносилац у уставној жалби позива на своја ранија искуства са окупљањима организованим ради прикупљања потписа за петиције која, према његовим наводима, нису била прекинута, већ су одржана уз

учешће мање од 20 лица. Такође, подносилац није навео да је био спречен да касније настави прекинуто јавно окупљање поводом кога је изјавио уставну жалбу.

8. Како из навода уставне жалбе и достављене документације произлази да подносилац пре обраћања Уставном суду није користио наведена правна средства која су му стајала на располагању, Суд је утврдио да он није исцрпео сва законом предвиђена правна средства за заштиту својих права. Стога је Уставни суд, сагласно одредби члана 36. став 1. тачка 7) Закона о Уставном суду („Службени гласник РС“, бр. 109/07, 99/11, 18/13 - Одлука УС, 40/15 - др. закон и 103/15), одбацио уставну жалбу, јер нису испуњене Уставом утврђене претпоставке за вођење поступка.

9. На основу изложеног и одредаба члана 42в став 1. тачка 1) и члана 46. тачка 9) Закона о Уставном суду, Уставни суд је решио као у изреци.

За тачност отправка: